

ליל שבת קודש פרשת וירא ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ב המדבר מהקשת ומתפילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), הקשת היא השכינה, ותלת גוונים דקשת, הם האבות, והם לבושין דשכינתא, וכשהיא מתלבשת בלבושין דנהירין, אזי (בראשית ט') "וראיתיה לזכר ברית עולם", אזי 'וחמת המלך שככה', משל למלך שכעס על בנו, וכשהמלך רואה המלכה בלבושין דנהירין, אזי מרחם על בנו, ואותיות התפילה היא השכינה, כמו שכתוב (תהלים נ"א): "אדני שפתי תפתח", שהדיבור הוא שם אדני, ונקרא קשת, כמו שפירש רש"י (בראשית מ"ח): "בחרבי ובקשתי" 'לשון תפלה', וקול הנגינה הם תלת גוונים דקשת, שיש בקול אש, מים, רוח, שהם שלשה אבות, שהאבות הם שלשה גוונים דנהירין, שבהם וראיתיה לזכור וגו', נמצא מי שמנן אותיות התפלה, וקול הנגינה הם בזכות ובנהירות גדול, אזי מלביש את השכינה, היינו האותיות, בלבושין דנהירין, וקודשא בריך הוא רואה אותה, אזי 'וחמת המלך שככה' וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה אות הקשת ניתנה לנה אחר המבול, לזכור ברית עולם, שלא ישחת העולם עוד מפני מי המבול, ובשעת שיש למעלה כעס וחרון אף חס ושלום, והיה יכול להתעורר קטרוג, להביא המבול לשחת כל בשר חס ושלום, אזי, ונראתה הקשת בענן, לשכך כעס וחימה, ונתקיים (בראשית ט') וראיתיה לזכור ברית עולם, שהקדוש ברוך הוא זוכר את בריתו, ומהו הקשת? הקשת היא השכינה הקדושה, המתלבשת בגוונים נהירין, שהם השלש גוונים של הקשת, והגוונים נעשים על ידי התפלות של הצדיקים שבכל דור, כי התפלות הם כחצים היוצאים מן הקשת, בחינת (בראשית מ"ח) בחרבי ובקשתי, והתפלות מלבישים את השכינה במלבושים נהירין, וכשהקדוש ברוך הוא רואה את השכינה מלובשת בגוונים נהירין, זה משכך כל הכעס והחמה שלמעלה, וכדרך המלך שכעס על בנו, ובשעה שרואה את המלכה בלבושין נהירין, מרחם על בנו, והצבעים של הקשת הם שלשה, כנגד השלשה אבות, אברהם יצחק ויעקב, כי כל אחד ואחד מהם גילה ופירסם האמונה והתפילה בעולם, עד שכל אחד יפתח את פיו לדבר אליו יתברך,

כי האבות תיקנו השלשה תפילות שבכל יום, שחרית מנחה וערבית, ועל ידי התפלות מלבישים את השכינה בלבושין נהירין, וממתיקין את כל הדינים שלמעלה, והצדיקים שבכל דור ודור הולכים בכח האבות הקדושים, והם מגלים ומפרסמים את התפילה בעולם, עד שהיו דורות, כמו הדור של רבי שמעון בר יוחאי, שלא נראתה הקשת בימיו, כי בכוחו ובזכותו של רבי שמעון בר יוחאי, שגילה ופירסם אלקותו יתברך בעולם, לא הוצרכו לאות קשת להגן על העולם, ולהמתיק את הדין, כי הדינים היו ממותקים מאליהם, ולא התחילו לצאת כלל, וכן הוא אצל הצדיקים שבכל דור ודור, שכפי שהם מגלים ומפרסמים את התפילה בעולם, הם מלבישין את השכינה בגוונין נהירין, וממתיקים את כל הדינים לגמרי, ולכן אשרי הזוכה להיות מקורבים לצדיקים קדושים כאלו, ולהאיר על עצמו אורם הגדול, עד שגם הוא יעסוק בתפילה בכל עת, כי אז ימשיך על עצמו הארת השכינה הקדושה, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (בראשית כ"א) ויהי אלהים את הנער ויגדל, וישב במדבר ויהי רובה קשת, ויש לומר שמרומז בפסוק זה דברי רביז"ל הנ"ל, ויהי אלהים את הנער, כששולט מדת הדין בעולם שהוא שם "אלהים", שזה גורם התגברות הש"ך דינים, נע"ד בגימטריא ש"ך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ב), אזי "ויגדל", שצריכין לעסוק בהמתקת הדינים, שהוא מדת הגדולה והחסד, שזהו ענין "ויגדל", ואיך? על ידי "וישב במדבר", מדבר הוא מלשון דיבור, שהוא הדיבור והתפילה אליו יתברך, והמקום הכי מוכשר לזה הוא "במדבר", רחוק מן היישוב ומבלבולי בני אדם, וכדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ב) על המשנה (אבות ג') הניעור בלילה והמהלך בדרך יחידי וכו', שהמקום הכי מסוגל לתפילה והתבודדות, הוא במקום פנוי שאין בני אדם הולכים שם אפילו ביום, עיין שם, וזהו "ויהי רובה קשת", ששם בתוך המדבר, ובכח הדיבור, העיקר להיות "רובה קשת", ולירות חצי התפילה, כמו היורה בקשת, וזוהו הוא מלביש את הקשת שהיא השכינה הקדושה, בלבושין נהירין, כי התפילה, כשהיא בדביקות אמיתי אליו יתברך, ממתקת את כל הדינים מעל האדם, וממשיך עליו רחמים וחסדים גמורים, והשם יתברך יזכינו לעסוק כל ימינו בתפילה ובהתבודדות אליו יתברך, ונזכה להמשיך על עצמינו כל מיני ישועות ורחמים, עדי נזכה לראות בבנין ציון וירושלים במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת וירא ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, עשה מוהרא"ש סעודת הודאה, על שניצל מידי הרשעים ואנשי הערב רב שבארץ ישראל, והצליח לברוח מהם, ולחזור לביתו לשלום, ודיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבערגיר ועני מעשה י' דף רכ"ה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, אך נתיישב: אם יביא אותה לכאן, ואותו הבחור יהיה פה, אין הדבר טוב לפניו, ולהרגו קשה בעיניו, כי מדוע ייהרג על הטובה שעשה לו? ככן נתיישב לשלחו למרחוק מאתים פרסאות, מכאן רואים את עוצם גריעות מדת "הכפוי טובה", כשאדם אינו מכיר טובה למי שעשה לו טובה, ולא רק שאינו מכיר לו טובה, אלא גם משלם לו רעה, שעל זה אומר שלמה המלך עליו השלום (משלי י"ז) משיב רעה תחת טובה לא תמוש רעה מביתו, כי הבחור מסר למלך סוד נורא מאד, איך ללכת ולקחת את הבת מלך שהיא השכינה, ובמקום להכיר לו טובה, ולהודות לו על גילוי הסוד, עשה לו רעה, ושילח אותו למרחוק מאתיים פרסאות! הלא אין רשעות גדולה מזו, ועם כל זאת "להרגו קשה בעיניו, כי מדוע ייהרג על הטובה שעשה לו", כי אפילו מי שעושה עוולות, סוף כל סוף, היושר מתחיל אצלו באיזה זמן (שיחות הר"ן סי' ע"ח), אצל אחד מתחיל היושר תיכף ומיד, שמיד אחר שעושה עוולה אחד, הוא מתחרט על זה, ומתחיל אצלו היושר, ויש אחד, שהיושר מתחיל אצלו רק אחר שעושה כמה עוולות, וכמו כאן, שלשלה את הבחור מאתיים פרסאות אינו קשה לו, אבל להרגו כבר קשה בעיניו, והוא כדוגמת "אבימלך" מלך פלישתים, שנקרא אבימלך על שם הגאווה והישות, בחינת "אבי-מלך", אני רוצה למלוך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י'), וקרא עצמו "צדיק", ואמר להקדוש ברוך הוא (בראשית כ') הגוי גם צדיק תהרוג, והדבר פלא, כי הרי הוא בעצמו איש מושחת ונואף, ובמקום לשאול אכסנאי על עסקי אכילה ושתיה, הוא שואל על עסקי אשתו, אבל כשמקבל מכות ונגעים, אזי מתחיל אצלו היושר, וקורא לעצמו "צדיק", ולכן על כל אדם לעבוד מאד אף פעם לא להתעסק עם אחרים, ולא להיות כפוי טובה להם, שזהו מדה גרועה מאד, רק תמיד להכיר טובה למי שעשה לו טובה, ולעשות צדקה וחסד עם כל הבריות.

וחרה הדבר מאד בעיני הבן הנ"ל על אשר הוא משלחו בעד טובה כזו שעשה לו, והלך שם אל מלך אחר גם כן, וסיפר לו גם כן כנ"ל, ומסר לו כל הסימנים, ולהשני הוסיף סימן יותר, וצוה עליו וזרזו, שיסע תיכף, אולי יוכל להקדים את חברו, וגם אפילו אם לא יקדימו, יש לו סימן יותר מחברו, כי הצדיק והבעל חסד האמיתי, אינו מסתכל כלל על מה שמשלמים לו רעה תחת טובה, והולך לחפש ולמצוא עוד אנשים אחרים לגמול עמהם טובות, אולי יזכו לקבל את הטובות כראוי, ומוסיף והולך במדת טובו ובחסדו בכל פעם, ומוסר לשני סימנים יותר טובים וחזקים ממה שמסר לראשון, כי לא נחלש דעתו כלל, וכל כיסופו ורצונו לראות את הטוב אצל אחרים, ואם לא זכה הראשון להכיר לו טובה, אולי יזכה השני, ואם לא, הרי הוא עשה את שלו, למסור את סוד לקיחת הבת מלך, שהיא השכינה הקדושה, לכל מי שרוצה לקבל ממנו, וה' הטוב בעיניו יעשה, ומי שיהיה ראוי לקחת את הבת מלך באמת, בוודאי יזכה לזה.

והשני נתיישב גם כן כנ"ל כמו הראשון, ושלח גם כן את אותו הבן למרחוק מאתיים פרסאות, וחרה לו גם כן מאד, וילך אל השלישי, ולהשלישי מסר עוד סימנים מובהקים ביותר, כי החתן האמיתי של הבת מלך, שהוא הצדיק הגדול במעלה מאד, שממנו יצא נשמת המשיח, אינו נעשה עיף כלל, ואינו מפסיק מלמסור את סודות הבריאה לאחרים, ובכל פעם בטחונו ותקוותו חזק מאד, אולי ימצא איזה בן אדם שיזכה לקבל ממנו את הסוד באמת, והוא מוסיף בכל פעם סימנים ולימודים יותר מובהקים, כולי האי ואולי יזכה את אחרים עם סוד השגת דביקות השכינה, וזהו סימן של צדיק אמיתי, כשמתגבר בכל פעם מחדש ללמד את הבריות לימודי אלקותו יתברך, ואינו נחלש דעתו כלל, אפילו כשרואה שאין בני אדם מכירים לו טובה כלל, כי כל כוונתו להיטיב לכל הבריות עם ידיעת אמתת מציאותו יתברך, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים כאלו, ונוכה להכיר להם טובה בכל לב ונפש, עדי נוכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל, במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת וירא ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ו המדבר מענין הסתרה, והסתרה שבתוך הסתרה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), יש שני הסתרות, וכשהשם יתברך נסתר בהסתרה אחת, גם כן קשה מאד למוצאו, אך אף על פי כן, כשהוא נסתר בהסתרה אחת, אפשר לייגע ולחתור עד שימצא אותו יתברך, מאחר שידוע שהשם יתברך נסתר ממנו, אבל כשהשם יתברך נסתר בהסתרה תוך הסתרה, דהיינו שההסתרה בעצמה נסתרת ממנו, דהיינו שאינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר ממנו, אזי אי אפשר כלל למצוא אותו, מאחר שאינו יודע כלל מהשם יתברך, וזה בחינת (דברים ל"א): "ואנכי הסתר אסתיר", דהיינו שאסתיר ההסתרה, שלא ידעו כלל שהשם יתברך נסתר, ואזי בודאי אינו יכול למצוא אותו יתברך, מאחר שאינו יודע כלל שצריך לבקש אותו יתברך, כי אינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר ממנו, כי ההסתרה בעצמה נסתרת כנ"ל, אבל באמת אפילו בכל ההסתרות, ואפילו בההסתרה שבתוך הסתרה, בודאי גם שם מלובש השם יתברך, כי בוודאי אין שום דבר שלא יהיה בו חיות השם יתברך, כי בלעדי חיותו לא היה לו קיום כלל, ועל כן בודאי בכל הדברים, ובכל המעשים, ובכל המחשבות, מלובש שם השם יתברך כביכול, ואפילו אם, חס ושלום, עושין דבר עבירה, שהוא שלא כרצון השם יתברך, עם כל זה בודאי יש שם חיות השם יתברך, אך שהוא בהעלם ובצמצום גדול, והתורה היא החיות של כל דבר, נמצא שבכל הדברים, ובכל המחשבות, אפילו מחשבה דבור ומעשה של עבירה, חס ושלום, יש שם גם כן התלבשות התורה, אך שהוא בהעלם ובצמצום גדול וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה זה ברור, שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ובכל פרט ופרט של הבריאה מלובש רצונו יתברך, שהם הלכות התורה שיש בכל פרטי הבריאה, ובכל דומם, צומח, חי, ומדבר, של הבריאה, יש תורה המחיה אותו, והמורה אותו איך להתנהג בהם, רק מחמת הבחירה והנסיון הכל מוסתר ומלובש בגשמיות וחיצוניות הבריאה, וצריכין עבודה ויגיעה גדולה, לגלות הרוחניות

והפנימיות שבתוכה, ולכן הוא השגה גדולה כשאדם יודע שהקדוש ברוך הוא מוסתר בהסתרה אחת, ושאלוקותו יתברך נמצא בכל מקום, כי אז האדם תמיד יכסוף וישתוקק למצוא הפנימיות שבתוך הבריאה, ולגלות את ההסתרה שבתוכה, ועל ידי זה סוף כל סוף יבא לגילוי גדול, ולראות אלקותו יתברך המאיר בכל הארץ, אבל כשיש הסתרה שבתוך הסתרה, ואין האדם יודע שאלקותו יתברך נסתר ממנו, והכל דומה עליו כמישור, כי נדמה לו כאילו הוא קרוב אליו יתברך, אבל באמת אינו מתחיל להבין את פנימיות הבריאה כלל, אזי הרחמנות עליו גדול מאד, כי אינו יודע אל מה צריך לכסוף ולהשתוקק, ונשאר בתוך החושך וההסתרה, והכל מחמת ישותו וגיאותו, כי הישות והגאווה מסתירים ממנו אלקותו יתברך, וכמו שכתוב (דברים ה') "אנכי" עומד בין ה' וביניכם, שהאנכיות, עומד ומבדיל בין ה' וביניכם, כי מיד שיש גאווה וישות, קשה מאד להשיג אלקותו יתברך, עד שגם עצם ההסתרה נסתר ממנו, אבל כשיש לאדם שפלות וענוה אמיתית, ויודע שהוא בעצמו אינו כלום, וכל מה שיש לו, הכל רק ממנו יתברך לבר, אזי בודאי יתייגע ויטריח את עצמו למצוא אלקותו יתברך בכל מקום, ולא ימנע אותו שום מניעה שבעולם למצוא אלקותו יתברך, ולכן עיקר עבודת האדם להגיע לשפלות אמיתית, ולדעת שהוא בעצמו אינו כלום, וכל מה שיש לו הוא רק מתנת חנם מאת הבורא יתברך שמו, ואז בוודאי יזכה למצוא את האלקות הנסתר בכל מקום, ויזכה להתדבק בו יתברך בדביקות אמיתית ונצחית, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע הקשר נורא ונפלא מאד, כי הגה כתיב (בראשית י"ח) וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה, ויש לומר שמרומו בפסוק זאת דבר רביו"ל הנ"ל, כי הקדוש ברוך הוא אומר, איך אפשר להיות מכוסה ומוסתר מלפני הצדיק שהוא בחינת אברהם, שנקרא על שם אב"ד מ"ה, היינו שכל חיותו ומהותו, וכל רמ"ח איבריו, הם מ"ה לגמרי (ליקושי מוהרן חלק ב' סי' פ"ב), וכמו שאמר אברהם (שם) ואנכי עפר ואפר, "עפר" הוא תכלית השפלות, בבחינת (ישעיה כ"ו) הקיצו ורננו שוכני עפר, ואמרו חכמינו הקדושים (פוסה ה.) זהו מי שנעשה שכן לעפר בחייו, היינו כאילו כבר נסתלק מן העולם, ונהפך בשר גופו לתרווד רקב עפר, "ואפר" הוא אפר כירה, היינו הצדיק שמדמה לעצמו תמיד כאילו עכשיו נשרף על קדושת שמו יתברך, ומקיים מצות (ויקרא כ"ב) ונקדשתי בתוך בני ישראל בכל עת, וכמובא ב"צעטיל קטן" של הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע (סעיף א'), ולכן צדיק כזה שזוכה לבחינת מ"ה לגמרי, אי אפשר להיות אלקות יתברך מכוסה ומוסתר ממנו, כי תיכף ומיד הוא מוצא את האלקות שיש בכל דבר, שהרי ישותו נתבטל לגמרי, ולכן בוודאי, וה' אמר, "המכסה" אני מאברהם אשר אני

עושה, בלשון תמיה, כי בודאי אי אפשר להיות מכוסה ומוסתר מן הצדיק שהוא בחינת "אברהם", כי הוא מוצא תיכף מיד אלקותי בכל פרט ופרט, ודו"ק, והשם יתברך יזכינו להגיע אל הדביקות האמיתי בו יתברך, ולמצוא אותו יתברך בכל פרט של ימי חיינו, עדי נזכה לצאת מן הגלות לגמרי, ולראות בגילוי שכינת עוזו יתברך בכל העולם כולו במהרה בימינו אמן.

